

stående stykke anførte rentesats, for så vidt angår fremtidig udstedelse af statsspareobligationer.

§ 4. Renteudbytte af statsspareobligationer indgår i ejerens skattepligtige indkomst for de år, i hvilke det kommer til udbetaling.

Ved opgørelsen af den skattepligtige formue optages obligationerne med deres pålydende.

§ 5. Finansministeren bemyndiges til at afholde de med denne lov forbundne udgifter.

Ved *lovforslagets fremsættelse* udtalte ordføreren for forslagsstillerne, *Bertel Dahlgaard* (RV), bl. a.:

„... den tankegang, der ligger til grund for lovforslaget, er følgende: der åbnes adgang til for sparere inden for et beløb af indtil 2 000 kr. pr. person at vælge en spareform, hvorved de opnår en under almindelige forhold normal rente og samtidig sikrer sig, at det opsparede bevarer sin værdi. Det må antages at virke fremmende for opsparringen inden for visse kredse, som ellers i deres forbrug påvirkes af frygten for, at en eventuel opsparring forringes i værdi, hvad enten nu denne frygt viser sig berettiget eller uberettiget. Der bliver med andre ord lejlighed for de pågældende til at vælge, om de vil anbringe deres penge i almindelige obligationer til dagens rentefod, eller de vil nøjes med normal rente, men til gengæld være sikret det udlåntes værdifasthed.“

Finansministeren omtalte ved lovforslagets 1. behandling, hvorledes han på det radikale venstres initiativ i oktober 1954 havde nedsat et udvalg, der det følgende år i december havde afgivet en betænkning, hvori udvalget dog nærmest var nået til den konklusion, at man ikke kunne anbefale en sådan lovgivning. Ministeren indrømmede dog, at hvis man skulle ind på en lovgivning på dette område, så havde forslagsstillerne i hvert fald nærmet sig problemet fra den rigtige side, idet der i den nævnte betænkning havde været udtalt en — omend spinkel — sympati for udstedelse af uomsættelige spareobligationer. Ministeren fremdrog derefter en række tekniske mangler ved lovforslaget, men anførte dog, at en del af disse indvendinger ville kunne imødegås ved en omredigering af bestemmelserne, og han sluttede med følgende udtalelse:

„Jeg tror, at man måske kunne finde frem til en forholdsvis enkel ordning og, hvis der er tale om en forsøgsordning, også en tilstrækkelig ordning med værdifaste spareobligationer, hvis man startede med at nøjes med 10 års løbetid med stigende rente til forfaldstidspunktet og med værdisikring på dette tidspunkt. Herved kunne man undgå rentekuponer. En sådan ordning ville også forenkle det meget store administrationsbesvær væsentligt. Jeg kan op-